

RESPONS KYRKA

LINA SKOGHÅLL

Pastor Allianskyrkan i Bottnaryd
lina.skoghall@bottnarydallians.se

Som pastor i en lokal församling och studieledare på ALT befinner jag mig ständigt i spänningsfältet mellan det akademiska teologiska samtalet och den levda verkligheten i församlingslivet. Därmed inte sagt att det teologiska samtalet saknar verklighetsförankring, men det är onekligen utmanande att implementera teologiska resonemang så att de blir till praktik i församlingsmiljö. Därför jublar mitt pastorshjärta när jag läser artiklarna i det här numret av *HYBRID*. Många av dem beskriver konkret hur kyrkan kan verka som en profetisk röst i vår tid. Om jag utgår från min erfarenhet som pastor är det tyvärr så att det kan vara vanskligt att tala om profetiska röster, profeter och profetior. Det går sällan att förutsätta att det finns en gemensam uppfattning kring vad som menas med dessa begrepp. I stället finns en mångfald av föreställningar kring vad profetiska tilltal innebär. Signifikativt är dock att profetior ses som något som uttalas av enskilda personer med en specifik gåva att profetera, och jag vill mena att individualismen kommit att prägla vår syn på vad det profetiska är. Därför är det i allra högsta grad relevant att tala om kyrkans profetiska röst med betoning på den kollektiva praktiken och funktionen.

Joel MacInnes argumenterar i sin artikel för att Uppenbarelseboken visar församlingen som de två vittnena.¹ MacInnes menar att precis som

¹ Joel MacInnes, "Det allmänna profetdömet: Kyrans profetiska roll enligt Uppenbarelseboken", *HYBRID* 3 (2025), 123–142.

vi talar om att det finns ett allmänt prästadöme kan vi tala om ett ”allmänt profetadöme”. Kyrkans profetiska uppdrag består i att spegla Jesus liv. Jesus är det trofasta vittnet, vi är som kyrka kallade att vittna om honom och vara trogna evangeliet. När det framställs så märker snart varje kristen att detta inte gäller enstaka individer med speciella gåvor, utan var och en som vill följa Kristus. Varje troende, och framför allt den troende gemenskapen tillsammans, är kallad att vara profetisk i bemärkelsen att vittna uthålligt om Kristus.

Vad gäller uthållighet gör Anton Johnson en utmärkt studie av den grekiska termen *hypomonē* i sin artikel, där han menar att den kristna gemenskapens uthållighet bör förstås som både *aktiv* och som en *dygd*.² Här tänker jag på många av de bönekämpar jag mött genom åren. De som fostrats och fostrat människor i att trofast och uthålligt be för Guds rikes utbredande och även agera praktiskt utifrån den bönen. De som med sina liv bjudit orättfärdiga strukturer motstånd genom att visa på en annan väg. De var föga medvetna om att det de gjorde kunde omfamnas av ett grekiskt ord eller kallas för ett ”resilient hopp”, men dess innebörd kom till uttryck genom deras handlingar. Vidare lyckas Carl Johan Berglund, i sin artikel om den profetiska praktiken och samhällets förväntningar, inspirera mig att mer aktivt och uppmärksamt lyssna till och släppa fram den profetiska gåvan vid församlingsmöten framöver – oavsett karaktär.³

Sammanfattningsvis bär jag efter läsningen med mig goda verktyg för att fördjupa undervisning i och praktiserande av det profetiska i församlingen. Jag längtar efter att ännu mer få anta den uppgift och utmaning som Johnson formulerar till den kristna gemenskapen:

Församlingarna måste urskilja sina odjur, vägra ge upp tanken på ett rent liv och i stället leva ut Guds nya tidsålder av fred. Att vara profetisk är alltså att låta Uppenbarelsebokens profetiska ord vara något som upprepas i nuet i församlingens liv.⁴

² Anton Johnson, ”*Hypomonē* och det nödvändiga våldet: Profetisk motståndskraft från Uppenbarelseboken till Västärnebo”, *HYBRID* 3 (2025), 61–91.

³ Carl Johan Berglund, ”Paulus profetiska praktik och samhällets förväntningar i Första Korinthierbrevet 11–14”, *HYBRID* 3 (2025), 36–60.

⁴ Johnson, ”*Hypomonē*”, 90.